

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29. października 2018 roku powódka (...) Spółka akcyjna z siedzibą w W. (zwana dalej spółką (...)) wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (zwanej dalej spółką (...)) kwoty 19.472,78 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od następujących kwot:

- 129,12 zł od dnia 21. marca 2017 r. do dnia zapłaty,
- 128,81 zł od dnia 21. kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty,
- 1.566,92 zł od dnia 5. maja 2017 r. do dnia zapłaty,
- 1.626,01 zł od dnia 5. maja 2017 r. do dnia zapłaty,
- 1.626,01 zł od dnia 5. maja 2017 r. do dnia zapłaty,
- 1.573,59 zł od dnia 5. maja 2017 r. do dnia zapłaty,
- 1.626,01 zł od dnia 5. maja 2017 r. do dnia zapłaty,
- 1.573,59 zł od dnia 5. maja 2017 r. do dnia zapłaty,
- 1.626,01 zł od dnia 5. maja 2017 r. do dnia zapłaty,
- 1.051,04 zł od dnia 5. maja 2017 r. do dnia zapłaty,
- 1.469,59 zł od dnia 5. maja 2017 r. do dnia zapłaty,
- 1.620,49 zł od dnia 5. maja 2017 r. do dnia zapłaty,
- 3.855,59 zł od dnia 22. czerwca 2017 r. do dnia zapłaty

oraz kosztami procesu, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż strony łączyła umowa sprzedaży energii elektrycznej. Wskazała, iż spełniła swoje świadczenie, na potwierdzenie czego wystawiła faktury VAT, które nie zostały uregulowane przez pozwanego (pozew, k. 3-6).

W dniu 21. listopada 2018 roku, wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNc 10604/18, k. 50). Jego odpis został doręczony pozwanemu w dniu 25. marca 2019 r. (k. 77).

W dniu 4. kwietnia 2019 roku pozwany wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana zakwestionowała żądanie dochodzone pozwem co do zasady oraz wysokości. Pozwana podniosła, iż faktury zostały wystawione przez powoda bezzasadnie i niezgodnie z faktycznym zużyciem energii przez pozwanego (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 79-80v.).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 3. września 2015 roku (...) Spółka akcyjna z siedzibą w W. (Sprzedawca) zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (Klient) kompleksową umowę sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji dla firm, według grupy taryfowej „Najprostsza dla Twojej Firmy (C11)”. Miejscem dostarczania energii był

lokal przy ul. (...) lok. 33 w W.. Integralną częścią umowy były dokumenty w postaci: (...) S.A., Taryfa (...) i Ogólne Warunki Sprzedaży (...) Elektrycznej i Świadczenia Usług (...). Na mocy zawartej umowy Sprzedawca zobowiązał się do sprzedaży energii elektrycznej oraz zapewnienia świadczenia usług dystrybucji przez (...), a Klient zobowiązał się do odbioru energii elektrycznej oraz terminowego dokonywania płatności za energię elektryczną i świadczone usługi dystrybucyjne. Szczegółowe warunki sprzedaży energii elektrycznej, sposób określenia niezbilansowania energii elektrycznej oraz jego rozliczenia według standardowego profilu zużycia, świadczenia usług dystrybucji, w tym zmiany mocy umownej, zakres obowiązków Sprzedawcy i Klienta, określone zostały w Ogólnych Warunkach. Rozliczenia między stronami w zakresie sprzedaży energii elektrycznej miały odbywać się według cen i stawek opłat dla grupy taryfowej, o której mowa w §1 ust. 6 umowy, zgodnie z taryfą Sprzedawcy. Rozliczenie między stronami w zakresie świadczenia usług dystrybucji energii elektrycznej miały odbywać się według stawek opłat dla grupy taryfowej, o której mowa w §1 ust. 6 umowy, zgodnie z taryfą (...), zatwierdzoną przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki wprowadzoną zgodnie z przepisami prawa (okoliczności bezsporne; umowa, k. 20-20v.).

W dniu 2. września 2016 roku spółka (...) Spółka akcyjna zmieniła nazwę na (...) Spółka akcyjna (okoliczności bezsporne).

W lokalu, do którego dostarczana była energia elektryczna znajdował się od listopada 2015 roku bar mleczny. Z miesiąca na miesiąc lokal osiągał coraz niższe dochody, mniej się w nim gotowało, przez co faktury za zużycie energii elektrycznej były coraz niższe. W związku z tym, iż nie przynosił on oczekiwanych dochodów został zamknięty w listopadzie 2016 roku. W styczniu 2017 roku został on wynajęty innemu podmiotowi. W okresie od zamknięcia lokalu do wynajęcia go innej spółce, z lokalu nikt nie korzystał (zeznania M. L., k. 128-129v.).

Praktyką w rozliczeniach pomiędzy stronami umowy było wystawienie faktur VAT na podstawie faktycznego zużycia energii elektrycznej, nie zaś na podstawie prognoz zużycia (zeznania M. L., k. 128-129v.).

W dniu 1. marca 2017 roku spółka (...) wystawiła na rachunek spółki (...) fakturę VAT nr (...) na kwotę 129,12 zł brutto, tytułem sprzedaży i dystrybucji energii elektrycznej w okresie od dnia 21. stycznia 2017 roku do dnia 17. lutego 2017 roku, z terminem płatności do dnia 20. marca 2017 roku. Na powyższą kwotę składały się opłaty z tytułu sprzedaży energii elektrycznej: koszt zużytej energii elektrycznej, według szacunkowego odczytu (0 zł) i oplata handlowa za 1 miesiąc (36,78 zł brutto) oraz opłaty z tytułu dystrybucji energii elektrycznej: opłaty naliczane według ilości zużytej energii (łącznie 89,21 zł brutto) oraz opłaty abonamentowe za okres niepełnego 1 miesiąca (21. stycznia 2017 r. – 11. lutego 2017 roku) w wysokości 2,02 zł brutto oraz za okres od dnia 12. lutego 2017 roku do dnia 17. lutego 2017 r. w wysokości 1,11 zł brutto (faktura VAT, k. 22-22v.).

W dniu 1. kwietnia 2017 roku spółka (...) wystawiła na rachunek spółki (...) fakturę VAT nr (...) na kwotę 128,81 zł brutto, tytułem sprzedaży i dystrybucji energii elektrycznej w okresie od dnia 18. lutego 2017 roku do dnia 20. marca 2017 roku, z terminem płatności do dnia 20. kwietnia 2017 roku. Na powyższą kwotę składały się opłaty z tytułu sprzedaży energii elektrycznej: koszt zużytej energii elektrycznej, według szacunkowego odczytu (0 zł) i oplata handlowa za 1 miesiąc (36,78 zł brutto) oraz opłaty z tytułu dystrybucji energii elektrycznej: opłaty naliczane według ilości zużytej energii (łącznie 88,90 zł brutto) oraz oplata abonamentowa za okres 1 miesiąca w wysokości 3,12 zł brutto (faktura VAT, k. 23-23v.).

W dniu 19. kwietnia 2017 roku spółka (...) wystawiła na rachunek spółki (...) fakturę korygującą VAT nr (...) do faktury nr (...) za okres rozliczeniowy od dnia 1. czerwca 2016 roku do dnia 30. czerwca 2016 roku, na podstawie której skorygowała należność wynikającą z tej faktury (116,49 zł brutto) na kwotę 1.683,41 zł brutto, z terminem płatności do dnia 4. maja 2017 roku. Fakturą korygującą skorygowano ilość zużytej energii z 0 kWh na 2.161 kWh. Na kwotę po korekcie składały się opłaty z tytułu sprzedaży energii elektrycznej: koszt zużytej energii elektrycznej po korekcie (1.130,20 zł brutto) i oplata handlowa za 1 miesiąc (36,78 zł brutto) oraz opłaty z tytułu dystrybucji energii elektrycznej: opłaty naliczane według ilości zużytej energii (łącznie 513,31 zł brutto) oraz oplata abonamentowa za okres 1 miesiąca w wysokości 3,12 zł brutto (faktura korygująca, k. 24-25).

W dniu 19. kwietnia 2017 roku spółka (...) wystawiła na rachunek spółki (...) fakturę korygującą VAT nr (...) do faktury nr (...) za okres rozliczeniowy od dnia 1. lipca 2016 roku do dnia 31. lipca 2016 roku, na podstawie której skorygowała należność wynikającą z tej faktury (116,49 zł brutto) na kwotę 1.742,50 zł brutto, z terminem płatności do dnia 4. maja 2017 roku. Fakturą korygującą skorygowano ilość zużytej energii z 0 kWh na 2.233 kWh. Na kwotę po korekcie składały się opłaty z tytułu sprzedaży energii elektrycznej: koszt zużytej energii elektrycznej po korekcie (1.167,85 zł brutto) i opłata handlowa za 1 miesiąc (36,78 zł brutto) oraz opłaty z tytułu dystrybucji energii elektrycznej: opłaty naliczane według ilości zużytej energii (łącznie 534,76 zł brutto) oraz opłata abonamentowa za okres 1 miesiąca w wysokości 3,12 zł brutto (faktura korygująca, k. 26-27).

W dniu 19. kwietnia 2017 roku spółka (...) wystawiła na rachunek spółki (...) fakturę korygującą VAT nr (...) do faktury nr (...) za okres rozliczeniowy od dnia 1. sierpnia 2016 roku do dnia 31. sierpnia 2016 roku, na podstawie której skorygowała należność wynikającą z tej faktury (116,49 zł brutto) na kwotę 1.742,50 zł brutto, z terminem płatności do dnia 4. maja 2017 roku. Fakturą korygującą skorygowano ilość zużytej energii z 0 kWh na 2.233 kWh. Na kwotę po korekcie składały się opłaty z tytułu sprzedaży energii elektrycznej: koszt zużytej energii elektrycznej po korekcie (1.167,85 zł brutto) i opłata handlowa za 1 miesiąc (36,78 zł brutto) oraz opłaty z tytułu dystrybucji energii elektrycznej: opłaty naliczane według ilości zużytej energii (łącznie 534,76 zł brutto) oraz opłata abonamentowa za okres 1 miesiąca w wysokości 3,12 zł brutto (faktura korygująca, k. 28-29).

W dniu 19. kwietnia 2017 roku spółka (...) wystawiła na rachunek spółki (...) fakturę korygującą VAT nr (...) do faktury nr (...) za okres rozliczeniowy od dnia 1. września 2016 roku do dnia 30. września 2016 roku, na podstawie której skorygowała należność wynikającą z tej faktury (116,49 zł brutto) na kwotę 1.690,09 zł brutto, z terminem płatności do dnia 4. maja 2017 roku. Fakturą korygującą skorygowano ilość zużytej energii z 0 kWh na 2.161 kWh. Na kwotę po korekcie składały się opłaty z tytułu sprzedaży energii elektrycznej: koszt zużytej energii elektrycznej po korekcie (1.130,20 zł brutto) i opłata handlowa za 1 miesiąc (36,78 zł brutto) oraz opłaty z tytułu dystrybucji energii elektrycznej: opłaty naliczane według ilości zużytej energii (łącznie 519,98 zł brutto) oraz opłata abonamentowa za okres 1 miesiąca w wysokości 3,12 zł brutto (faktura korygująca, k. 30-31).

W dniu 19. kwietnia 2017 roku spółka (...) wystawiła na rachunek spółki (...) fakturę korygującą VAT nr (...) do faktury nr (...) za okres rozliczeniowy od dnia 1. października 2016 roku do dnia 31. października 2016 roku, na podstawie której skorygowała należność wynikającą z tej faktury (116,49 zł brutto) na kwotę 1.742,51 zł brutto, z terminem płatności do dnia 4. maja 2017 roku. Fakturą korygującą skorygowano ilość zużytej energii z 0 kWh na 2.233 kWh. Na kwotę po korekcie składały się opłaty z tytułu sprzedaży energii elektrycznej: koszt zużytej energii elektrycznej po korekcie (1.167,85 zł brutto) i opłata handlowa za 1 miesiąc (36,78 zł brutto) oraz opłaty z tytułu dystrybucji energii elektrycznej: opłaty naliczane według ilości zużytej energii (łącznie 534,76 zł brutto) oraz opłata abonamentowa za okres 1 miesiąca w wysokości 3,12 zł brutto (faktura korygująca, k. 32-33).

W dniu 19. kwietnia 2017 roku spółka (...) wystawiła na rachunek spółki (...) fakturę korygującą VAT nr (...) do faktury nr (...) za okres rozliczeniowy od dnia 1. listopada 2016 roku do dnia 30. listopada 2016 roku, na podstawie której skorygowała należność wynikającą z tej faktury (116,49 zł brutto) na kwotę 1.690,09 zł brutto, z terminem płatności do dnia 4. maja 2017 roku. Fakturą korygującą skorygowano ilość zużytej energii z 0 kWh na 2.161 kWh. Na kwotę po korekcie składały się opłaty z tytułu sprzedaży energii elektrycznej: koszt zużytej energii elektrycznej po korekcie (1.130,20 zł brutto) i opłata handlowa za 1 miesiąc (36,78 zł brutto) oraz opłaty z tytułu dystrybucji energii elektrycznej: opłaty naliczane według ilości zużytej energii (łącznie 519,98 zł brutto) oraz opłata abonamentowa za okres 1 miesiąca w wysokości 3,12 zł brutto (faktura korygująca, k. 34-35).

W dniu 19. kwietnia 2017 roku spółka (...) wystawiła na rachunek spółki (...) fakturę korygującą VAT nr (...) do faktury nr (...) za okres rozliczeniowy od dnia 1. grudnia 2016 roku do dnia 31. grudnia 2016 roku, na podstawie której skorygowała należność wynikającą z tej faktury (116,49 zł brutto) na kwotę 1.742,51 zł brutto, z terminem płatności do dnia 4. maja 2017 roku. Fakturą korygującą skorygowano ilość zużytej energii z 0 kWh na 2.233 kWh. Na kwotę po korekcie składały się opłaty z tytułu sprzedaży energii elektrycznej: koszt zużytej energii elektrycznej po korekcie (1.167,85 zł brutto) i opłata handlowa za 1 miesiąc (36,78 zł brutto) oraz opłaty z tytułu dystrybucji energii elektrycznej:

opłaty naliczane według ilości zużytej energii (łącznie 534,76 zł brutto) oraz opłata abonamentowa za okres 1 miesiąca w wysokości 3,12 zł brutto (faktura korygująca, k. 36-37).

W dniu 19. kwietnia 2017 roku spółka (...) wystawiła na rachunek spółki (...) fakturę korygującą VAT nr (...) do faktury nr (...) za okres rozliczeniowy od dnia 1. stycznia 2017 roku do dnia 20. stycznia 2017 roku, na podstawie której skorygowała należność wynikającą z tej faktury (129,29 zł brutto) na kwotę 1.180,33 zł brutto, z terminem płatności do dnia 4. maja 2017 roku. Fakturą korygującą skorygowano ilość zużytej energii z 0 kWh na 1.441 kWh. Na kwotę po korekcie składały się opłaty z tytułu sprzedaży energii elektrycznej: koszt zużytej energii elektrycznej po korekcie (753,62 zł brutto) i opłata handlowa za 1 miesiąc (36,78 zł brutto) oraz opłaty z tytułu dystrybucji energii elektrycznej: opłaty naliczane według ilości zużytej energii (łącznie 386,80 zł brutto) oraz opłata abonamentowa za okres 1 miesiąca w wysokości 3,12 zł brutto (faktura korygująca, k. 38-39).

W dniu 19. kwietnia 2017 roku spółka (...) wystawiła na rachunek spółki (...) fakturę korygującą VAT nr (...) do faktury nr (...) za okres rozliczeniowy od dnia 21. stycznia 2017 roku do dnia 17. lutego 2017 roku, na podstawie której skorygowała należność wynikającą z tej faktury (129,12 zł brutto) na kwotę 1.598,71 zł brutto, z terminem płatności do dnia 4. maja 2017 roku. Fakturą korygującą skorygowano ilość zużytej energii z 0 kWh na 2.2017 kWh. Na kwotę po korekcie składały się opłaty z tytułu sprzedaży energii elektrycznej: koszt zużytej energii elektrycznej po korekcie (1.054,88 zł brutto) i opłata handlowa za 1 miesiąc (36,78 zł brutto) oraz opłaty z tytułu dystrybucji energii elektrycznej: opłaty naliczane według ilości zużytej energii (łącznie 503,92 zł brutto) oraz opłaty abonamentowe za niepełne okresy 1 miesiąca: 2,02 zł brutto i 1,11 zł brutto (faktura korygująca, k. 40-41).

W dniu 19. kwietnia 2017 roku spółka (...) wystawiła na rachunek spółki (...) fakturę korygującą VAT nr (...) do faktury nr (...) za okres rozliczeniowy od dnia 18. lutego 2017 roku do dnia 20. marca 2017 roku, na podstawie której skorygowała należność wynikającą z tej faktury (128,81 zł brutto) na kwotę 1.749,30 zł brutto, z terminem płatności do dnia 4. maja 2017 roku. Fakturą korygującą skorygowano ilość zużytej energii z 0 kWh na 2.233 kWh. Na kwotę po korekcie składały się opłaty z tytułu sprzedaży energii elektrycznej: koszt zużytej energii elektrycznej po korekcie (1.167,85 zł brutto) i opłata handlowa za 1 miesiąc (36,78 zł brutto) oraz opłaty z tytułu dystrybucji energii elektrycznej: opłaty naliczane według ilości zużytej energii (łącznie 541,54 zł brutto) oraz opłata abonamentowa za okres 1 miesiąca w wysokości 3,12 zł brutto (faktura korygująca, k. 42-43).

Jako przyczynę wystawienia faktur korygujących wskazano zacięty licznik (faktury korygujące, k. 24-43).

Pismem z dnia 19. kwietnia 2017 roku spółka (...) poinformowała spółkę (...), iż w dniu 27. marca 2017 roku przeprowadzono kontrolę licznika nr (...), w wyniku której stwierdzono, że licznik nie rejestrował pobieranej energii elektrycznej, w związku z czym dokonano wymiany na nowy. Wskazano, że w związku z powyższym dokonano korekty rozliczenia za okres od dnia 1. czerwca 2016 roku do dnia 20. marca 2017 roku w oparciu o średnie, dobowe zużycie energii elektrycznej określonego na podstawie odczytu (...) z dnia 16. czerwca 2015 roku oraz odczytu (...) z dnia 18. maja 2016 roku. Wskazano, że w ciągu 338 dni (...) co daje średnią dobową 72,03 kWh pobory energii. W piśmie zaproponowano możliwość ratalnej spłaty powstałego zadłużenia (pismo z dnia 19. kwietnia 2017 r., k. 87).

W dniu 7. czerwca 2017 roku spółka (...) wystawiła na rachunek spółki (...) fakturę VAT nr (...) na kwotę 3.855,59 zł brutto, tytułem sprzedaży i dystrybucji energii elektrycznej w okresie od dnia 21. marca 2017 roku do dnia 30. kwietnia 2017 roku, z terminem płatności do dnia 21. czerwca 2017 roku. Na powyższą kwotę składały się opłaty z tytułu sprzedaży energii elektrycznej: koszt zużytej energii elektrycznej, według rzeczywistego odczytu w okresie od dnia 21. marca 2017 r. do dnia 19. kwietnia 2017 roku oraz szacunkowego odczytu za okres od dnia 20. kwietnia 2017 roku do dnia 30. kwietnia 2017 roku (2.373,86 zł brutto) i opłata handlowa za 1 miesiąc (36,78 zł brutto) oraz opłaty z tytułu dystrybucji energii elektrycznej: opłaty naliczane według ilości zużytej energii oraz opłata abonamentowa za okres 1 miesiąca w wysokości 3,12 zł brutto (faktura VAT, k. 44-45).

W dniu 28. czerwca 2017 roku spółka (...) złożyła reklamację co do zasadności wystawienia faktur korygujących oraz co do wysokości kwot w nich wskazanych. Jednocześnie Klient poinformował o odesłaniu wszystkich faktur korygujących bez ich księgowania. Wskazała, iż nie może ponosić negatywnych konsekwencji w zakresie braku należytego działania

licznika, za który odpowiada Sprzedawca. Zakwestionowała także zasadność rozliczenia zużycia energii za okres z dnia 18. maja 2016 roku i 16. czerwca 2015 roku, gdyż ilość zużytej energii na tej podstawie jest nierealna i nieprawdziwa. Wskazano, że lokal, do którego dostarczana jest energia był przez większość czasu w tym okresie zamknięty. Spółka (...) wskazała także, że spółka (...) na koniec każdego miesiąca, jak i na koniec 2016 roku, powinna rozliczenia faktycznie zużytej energii elektrycznej w oparciu o wskazania urządzenia pomiarowego (pismo z dnia 28. czerwca 2017 r. wraz z dowodem nadania, k. 85-86).

Po przeprowadzeniu postępowania reklamacyjnego, w piśmie z dnia 5. lipca 2017 roku spółka (...) ponownie poinformowała, iż nie akceptuje powyższego rozliczenia (pismo z dnia 5. lipca 2017 r., k. 88, korespondencja e-mail, k. 89).

Pismem z dnia 24. kwietnia 2018 roku spółka (...) wezwała spółkę (...) do zapłaty kwoty 19.472,78 zł, tytułem nieuregulowanych należności w związku z dostarczaniem energii pod adres wskazany w umowie (wezwanie do zapłaty, k. 21-21v.).

W odpowiedzi na powyższe, spółka (...) ponownie złożyła reklamację w zakresie wszystkich faktur VAT wymienionych w powyższym wezwaniu do zapłaty (pismo z dnia 9. maja 2018 roku wraz z dowodem nadania, k. 90-92).

Stan faktyczny opisany powyżej był w części – wskazanej powyżej - bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwanego, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd ustalił ponadto na podstawie powołanych przy odpowiednich partiach ustaleń dowodów: dokumentów prywatnych. Na poparcie swoich twierdzeń strony przedstawiły wymienione wyżej kserokopie i wydruki dokumentów, które Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń we wskazanym wyżej zakresie. Strony nie kwestionowały wiarygodności załączonych do pism procesowych odpisów dokumentów prywatnych, Sąd zaś nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by czynić to z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły również zeznania przedstawiciela pozwanego - M. L.. Wprawdzie oczywistym jest, że każda ze stron jest bezpośrednio zainteresowana korzystnym dla siebie rozstrzygnięciem, jednakże okoliczność ta nie może stanowić podstaw do odebrania ich zeznaniom przymiotu wiarygodności. Sąd uznał, iż zeznania strony pozwanej zasługują na przymiot wiarygodności, gdyż były spójne, logiczne i znajdowały odzwierciedlenie w pozostałym materiale zgromadzonym w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Powódka wywodziła swoje roszczenie z zawartej z pozwaną umowy sprzedaży energii elektrycznej oraz świadczenia usług jej dystrybucji. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10. kwietnia 1997 r. prawo energetyczne (Dz. U. 2017 poz. 220 tj.), dostarczanie paliw gazowych lub energii odbywa się, po uprzednim przyłączeniu do sieci, o którym mowa w art. 7, na podstawie umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji albo umowy sprzedaży, umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji i umowy o świadczenie usług magazynowania paliw gazowych lub umowy o świadczenie usług skraplania gazu. W niniejszej sprawie odpowiednie zastosowanie znajdują zatem przepisy kodeksu cywilnego o sprzedaży. Zgodnie bowiem z art. 555 k.c. przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii, praw oraz wody. Stosownie do treści art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Przechodząc do oceny żądania należy wskazać, iż w rozpatrywanej sprawie bezspornym był fakt zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej pomiędzy stronami. Strona pozwana zakwestionowała natomiast wysokość dochodzonego roszczenia, wobec nie wykazania przez powoda ilości zużytej energii przez pozwanego.

W ocenie Sądu, na uwzględnienie zasługiwał zarzut pozwanej odnośnie nieudowodnienia przez stronę powodową istnienia oraz wysokości dochodzonego roszczenia w zakresie kosztów zużytej energii elektrycznej przez pozwaną spółkę.

Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty zaprzeczyła, aby zużyła energię w ilości wskazanej w wystawionych przez powoda fakturach VAT. Skutkiem dokonania zaprzeczenia przez stronę pozwaną, jest to, iż twierdzenia powoda stają się sporne i muszą zostać przez niego udowodnione zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. Zgodnie z jego treścią, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Z powyższego wynika więc, iż to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających zasadność jego roszczenia. W świetle zaś art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wykazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Jeżeli natomiast materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18. stycznia 2012 r., I ACa 1320/11).

W związku z powyższym w przedmiotowej sprawie, zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu, to powód winien wykazać okoliczności faktyczne decydujące o spełnieniu przesłanek materialnoprawnych dochodzonego przez niego żądania, w tym wypadku, że po jego stronie powstało określone roszczenie, które nie zostało spełnione przez stronę pozwaną. Przede wszystkim powód winien wykazać, że umowa została wykonana w takim zakresie, jak wynika to z przedmiotowych faktur VAT, a zatem, że powstał obowiązek spełnienia świadczenia ekwiwalentnego w postaci zapłaty ceny. W szczególności strona powodowa, aby wykazać prawidłowość wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem, powinna była przedstawić taryfę, w której określono ceny i stawki opłat, a także zasady dokonania korekt wystawionych faktur, w przypadku stwierdzenia błędów w pomiarze lub odczycie wskazań układu pomiarowo – rozliczeniowego, które spowodowały zaniżenie należności za pobraną energię elektryczną. W przedmiotowej sprawie, w ocenie Sądu, powód z przedmiotowego obowiązku się nie wywiązał. Strona powodowa, w toku postępowania, podtrzymywała stanowisko, iż przedmiotowe faktury VAT zostały wystawione prawidłowo. Strona powodowa przedłożyła do akt sprawy dokumenty prywatne w postaci: umowy z dnia 3. września 2015 r., faktury VAT oraz wezwanie do zapłaty, z których to dokumentów wywodziła swoje roszczenie. Podkreślenia jednak wymaga, że powyższe dokumenty nie są wystarczające dla wykazania okoliczności spełnienia świadczenia przez powoda, a co za tym idzie, że po stronie pozwanej powstał obowiązek zapłaty ceny. Powyższe dokumenty są dokumentami prywatnymi w rozumieniu art. 245 k.p.c. i mogą być dowodem wyłącznie na okoliczność, iż osoba, która podpisała się pod powyższymi dokumentami złożyła oświadczenie woli określonej treści. Na podstawie powyższych dokumentów jednak nie sposób ustalić faktu wykonania przez powoda umowy, jaka została ustalona przez strony cena za sprzedaż energii oraz jaką ilość energii pozwany faktycznie zużył. Przedłożona do akt sprawy umowa, której treści nie kwestionował pozwany, określa obowiązki stron. Z kolei opłaty dystrybucyjne zostały określone w taryfie, która jest załącznikiem do zawartej przez strony umowy. Taryfa ta nie została jednak załączona do pozwu, a zatem Sąd nie miał możliwości zapoznania się z jej treścią. Celem wykazania natomiast wykonania przez powoda umowy, strona powodowa przedłożyła faktury VAT za zużycie energii. Wyłącznie jednak na podstawie faktur VAT nie sposób ustalić tego czy i w jakim zakresie umowa ta została zrealizowana (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7. listopada 2007 r., II CNP 129/07). Złożenie przez powoda dokumentów prywatnych nie ogranicza obowiązku wskazania przez niego dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzi skutki prawne, do czego obliguje strony art. 232 k.p.c., w szczególności odnośnie okoliczności przez pozwaną kwestionowanych. Strona powodowa zatem wobec zakwestionowania przedłożonych przez nią dowodów na wykazanie zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia, winna udowodnić tę okoliczność innymi środkami dowodowymi. Strona powodowa jednakże nie wykazała żadnej inicjatywy dowodowej w tym zakresie. W szczególności powód nie przedstawił żadnych dokumentów źródłowych. W związku z powyższym trudno upatrywać w fakturach VAT podstawy do uznania, że ilość energii w nich wskazana została rzeczywiście pobrana przez pozwaną, wobec kwestionowania przez nią tej okoliczności.

Ponadto, w ocenie Sądu, kwestionowanie przez stronę pozwaną ilości zużytej energii elektrycznej wskazanej przez powoda w fakturach VAT, znajduje uzasadnienie w całościach materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Wziąć należy bowiem pod uwagę nietypową praktykę powoda w wystawieniu faktur korygujących na podstawie średniego zużycia w wybranych przez niego okresach w latach poprzednich. Z przedłożonych faktur VAT oraz wezwania do zapłaty wynika, iż przyczyną wystawienia faktur korygujących i ponownego wyliczenia ilości zużytej przez pozwanego energii elektrycznej było zacięcie licznika. Zaznaczenia ponownie wymaga, że ekwiwalentem dostarczonej przez pozwanego ilości energii elektrycznej jest cena, wynikająca z iloczynu sprzedanych jednostek energii i ceny za jednostkę. Obliczenia pobranych jednostek energii dokonuje urządzenie pomiarowo-rozliczeniowe, nazywane powszechnie licznikiem energii. Licznik ten jest dostarczany i montowany przez przedsiębiorcę zajmującego się infrastrukturą energetyczną (tzw. operator przesyłu, z zasady będący jednocześnie dostawcą energii), której licznik stanowi część, pozostając własnością tego przedsiębiorcy. Do niego więc należy dbanie o sprawność licznika i jego użyteczność do dokonywania obmiaru pobranej energii. Licznik może się zepsuć z różnych przyczyn, jak każde urządzenie techniczne. Jego niesprawność należy przewidzieć i w zawartej umowie z odbiorcą energii (kupującym) powinny się znaleźć postanowienia, regulujące rozliczenia z pobranej energii w razie uszkodzenia licznika i niedokonywania pomiaru w ogóle albo dokonywania go w sposób zaniżający lub zawyżający rzeczywiście pobraną liczbę jednostek energii (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15. września 2016 roku, I CSK 617/15). Zaznaczenia wymaga, że w niniejszej sprawie nie znajduje zastosowania sposób rozliczenia się z odbiorcą energii elektrycznej określony w §37 Rozporządzenie Ministra Gospodarki w Sprawie Szczegółowych Z. Kształtowania i Kalkulacji Taryf Oraz Rozliczeń w Obrocie Energią Elektryczną z dnia 18. sierpnia 2011 roku (Dz. U. z 2013 r., poz. 1200), które to rozporządzenie obowiązywało w czasie trwania umowy zawartej pomiędzy stronami. Na podstawie §37 ust. 1 rozporządzenia taryfowego, istnieje możliwość rozliczenia zawyżonych należności przez dokonanie korekty uprzednio wystawionych faktur. Korekty uprzednio wystawionych faktur rozporządzenie taryfowe nie przewiduje natomiast w sytuacji, gdy z powodu błędów w pomiarze lub odczycie wskazań układu pomiarowego doszło do zaniżenia należności. Niewątpliwie zatem strony w umowie, czy też we wzorcu umownym będącym podstawą zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej mogą umieścić postanowienia przewidujące dokonywanie obliczeń ilości dostarczonej energii i należnej za to ceny, w przypadku awarii licznika, w taki sposób, aby zapewnić ekwiwalentność rzeczywistych świadczeń obu stron, również wtedy, gdy przedsiębiorstwo posługuje się w celu dokonania obliczenia urządzeniem pomiarowo-rozliczeniowym (licznikiem energii). Strona powodowa jednakże, jak wskazano powyżej, nie przedłożyła żadnych innych dokumentów, które miałyby potwierdzać dokonane pomiędzy stronami ustalenia w tym zakresie. W aktach sprawy brak jest takich dokumentów, stąd, mimo stwierdzenia nieprawidłowości w funkcjonowaniu układu pomiarowo – rozliczeniowego niemożliwym było ustalenie, czy strona powodowa w sposób prawidłowy dokonała korekty faktur, a tym samym, czy żądana w pozwie kwota zgodna jest z postanowieniami umownymi. Strona powodowa nie wykazała tym samym, iż z powodu awarii licznika energii elektrycznej miała w ogóle podstawę dokonania korekty wcześniej wystawionych przez siebie faktur VAT. W szczególności nie wykazała sposobu wyliczenia faktycznego stanu życia energii elektrycznej w tym okresie. Strona pozwana podniosła natomiast, iż wskazane przez powoda w fakturach VAT szacunkowe zużycie energii odbiega znacznie od faktycznego zużycia w tym okresie, a możliwe nawet, że nie było w ogóle zużycia. Z zeznań przedstawiciela strony pozwanej wynika, że pozwany od listopada 2016 roku zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej w lokalu, do którego była dostarczana energia elektryczna i w okresie od listopada 2016 roku do stycznia 2017 roku z lokalu w ogóle nie korzystano. Nie można zatem na podstawie zużycia energii elektrycznej w roku 2015 domniemywać, że zużycie energii elektrycznej w roku 2016 i 2017 roku było podobne, jak wskazywał powód w pismach przedprocesowych skierowanych do pozwanego. Strona powodowa powinna udowodnić swoje twierdzenia i w tym celu przedstawić odpowiednie dowody stosowne do zarzutów i twierdzeń strony pozwanej, czego nie uczyniła.

W procesie decyzyjnym Sąd nie może oprzeć swojego rozstrzygnięcia na okolicznościach, które nie zostały udowodnione, a które stanowią podstawę dochodzonego roszczenia. Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialnoprawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej; sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie

prowadził. Przeciwno stronie natomiast - co wynika z art. 6 k.c. - skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy; fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych (Pyziak-Szafnicka M. (red.). Kodeks cywilny. Część ogólna. Komentarz. LEX 2009).

W związku z powyższym, uznać należało, że strona powodowa nie wykazała, że umowa została wykonana zgodnie z jej warunkami i w zakresie wskazanym w wystawionych fakturach VAT. Ponieważ umowa sprzedaży energii elektrycznej jest umową wzajemną, a ekwiwalentem spełnienia świadczenia przez pozwanego w postaci dokonania zapłaty ceny jest uprzednie spełnienie świadczenia przez powoda w postaci sprzedaży określonej ilości energii elektrycznej, nie wykazanie przez powoda tej okoliczności prowadziło do oddalenia powództwa w tym zakresie.

Wskazać natomiast należy, iż na kwotę dochodzoną pozew składały się także inne opłaty. Opłaty pobierane przez operatora dzielą się na opłaty zmienne (których wysokość uzależniona jest od ilości pobieranej przez punkt odbioru energii elektrycznej) oraz opłaty stałe, które stanowią swoistego rodzaju wynagrodzenie dla przedsiębiorstwa energetycznego w zamian za świadczone usługi na rzecz odbiorców energii elektrycznej. Do takich opłat stałych zaliczana jest m.in. opłata handlowa i opłata abonamentowa. Pomimo więc braku faktycznego zużycia energii elektrycznej, kontrahent przedsiębiorstwa energetycznego w okresie obowiązywania umowy zobligowany jest do ponoszenia kosztów związanych z obsługą umowy czy danego punktu poboru energii elektrycznej. Rodzaj opłat, którymi obciążono pozwanego był w sposób szczegółowy wskazany w fakturach VAT dostarczanych pozwanemu, a nomenklatura tych opłat nie nasuwała w ocenie Sądu wątpliwości, że są to opłaty niezależne od tych, uiszczanych za dostarczoną i użytą energię elektryczną.

Strona pozwana nie kwestionowała zasadności naliczenia powyższych opłat. Nie sposób również uznać, by fakt niewykazania przez powoda ilości zużytej energii w spornym okresie zwalniał ją od obowiązku uiszczania opłat stałych abonamentowych, nawet w przypadku nie korzystania z energii elektrycznej. Pozwana nie kwestionowała także wysokości należnego powodowi wynagrodzenia z tytułu opłat stałych za sprzedaż i dystrybucję energii elektrycznej, zatem niewątpliwie zaktualizował się obowiązek zapłaty wynagrodzenia z tego tytułu. Wobec faktu, że pozwana nie kwestionowała powyższych okoliczności, powód zwolniony był z dalszego dowodzenia swoich twierdzeń.

Mając na względzie powyższe, w ocenie Sądu uzasadnione było żądanie kwot obejmujących opłaty stałe, płatne miesięcznie. Na kwotę wynagrodzenia należnego powodowi z tytułu świadczenia usług sprzedaży i dystrybucji energii elektrycznej składały się zatem: kwota 404,58 zł jako suma opłat handlowych (36,78 zł) naliczonych w spornym okresie, tj. za okres od dnia 1. czerwca 2016 roku do dnia 30. kwietnia 2017 roku (11 miesięcy), kwota 31,20 zł jako suma opłat abonamentowych (3,12 zł) naliczonych za pełne miesięczne okresy świadczenia usług w spornym okresie (10 miesięcy) oraz kwoty: 2,02 zł i 1,11 zł jako opłaty abonamentowe naliczone za niepełne okresy rozliczeniowe.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 535 k.c. w zw. z art. 555 k.c., zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę w wysokości 438,91 zł. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo jako nieudowodnione.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych od poszczególnych kwot składających się na zasądzoną należność główną Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 481 k.c. Data początkowa, od której powód domagał się odsetek, a zarazem początek opóźnienia pozwanego w spełnieniu świadczenia, nie była kwestionowana przez pozwanego (fakt bezsporny, art. 230 k.p.c.).

Orzekając o kosztach procesu, Sąd postąpił zgodnie z dyspozycją art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany przegrał sprawę w nieznacznej części (2%), dlatego też na zasadzie art. 100 zd. 2 k.p.c., sąd zasądził całość kosztów od powoda na rzecz pozwanego. Na koszty procesu składała się: kwota 3.600,00 zł ustalona w oparciu o § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804) wraz z kwotą 17,00 zł kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Biorąc pod uwagę wszystkie powołane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie wskazanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

Sędzia Aleksandra Zielińska – Ośko

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.